

To danske konvertitbrødre fra Aalborg i begyndelsen af 1600-tallet

Af *Vello Helk*

1. En dansk jesuiterelev som katolsk gejstlig i Østrig

Blandt de jesuiterelever, der i begyndelsen af 1600-tallet findes indskrevet ved de pavelige seminarier i Braunsberg, Vilna og Olmütz, var adskillige nordjyder. Købmandssønnen *Gert van Achen* fra Aalborg blev optaget i Braunsberg 6.5.1602, men allerede efter et års ophold rejste han hjem. Efter sin tilbagevenden blev han sognepræst i Hjørring og virkede der næsten 30 år. To år senere, den 29.7.1604, blev hans bysbarn, den 22-årige *Sueder Kitting* optaget som filosofistuderende i Braunsberg. Han havde tidligere studeret i Vilna. Kitting forblev i Braunsberg i længere tid og fortsatte siden sine studier i Wittenberg, hvor han 1609 tog magistergraden. Efter sin hjemvenden blev han først rektor i Aalborg og siden sognepræst i Thisted.¹

Det var dog ikke alle jesuiterelever, der vendte tilbage og blev ansat på lignende måde. Den tiltagende strøm af studerende til jesuitternes læreanstalter på den anden side af Østersøen fik Christian 4. til i oktober 1604 at udstede en forordning, som forbød ansættelse af jesuiterelever i skole- og kirkeembeder. Derfor foretrak nogle af dem at forblive i udlandet. Blandt dem var to brødre fra Aalborg, sønner af den hollandskfødte købmand Herman van Ginchel.

Den ene af dem, *Theodor (Didrik) van Ginchel*, født o. 1587, møder vi første gang ved det katolske universitet i Köln, hvor han blev immatrikuleret den 26.5.1604, og året efter, den 22.3.1605, opnåede han baccalaureusgraden. Hvordan han er kommet til Köln, om det står i forbindelse med hans faders slægtninge i Nederlandene eller om det skyldes de samme katolske hververe, der antagelig havde fået van Achen og Kitting til Braunsberg, må stå hen. Der synes at have været en vis for-

1. Om danske jesuiterelever, se Vello Helk. *Laurentius Nicolai Norvegus S.J.*, København 1966 (især kap. 22, om van Achen og Kitting, s. 310-311). Se tillige, Oskar Garstein, *Rome and the Counter-Reformation in Scandinavia. Jesuit Education Strategy 1553-1622*. Leiden 1992. Disse jesuiterelever er også registreret i: Vello Helk, *Dansk-norske studierejser fra reformationen til enevælden 1536-1660*, Odense 1987.

bindelse, idet han forlod Köln for at fortsætte filosofistudiet ved det pavelige seminar i Braunsberg, hvor han blev optaget den 15.10.1607.

I Braunsberg tog han blandt andet aktivt del i arbejdet i Mariakongregationen, en sammenslutning blandt eleverne, hvis formål var at styrke og fremme deres religiøsitet. Han var i foråret 1608 kongregationens konsultor og valgtes i maj 1609 til dens præfekt. Efter afslutningen af filosofistudiet blev han den 1.7.1610 sendt til Vilna for at tage fat på det teologiske kursus. Imidlertid brændte kollegiet i Vilna kort efter, og den unge ålborgenser lod sig derefter i december indskrive i Königsberg, måske for at have et alibi ved hjemkomsten.²

Derefter er der syv års tavshed om hans færden. I juli 1617 blev en anden dansk jesuiterelev, *Joannes (Jens) Kydius*, optaget som gejstlig råd i konsistoriet for Salzburgs ærkestift.³ I september 1617 dukkede også Ginchel op i Salzburg, idet han meldte sig som ansøger til et præsteembede. Det oplystes ved denne lejlighed, at han havde været præst i seks år. Efter præstevielsen havde han virket et halvt år som kapellan, derefter to år som sjælesørger i Heilsberg, hvorfra han var kommet til Danzig som skriftefader ved Birgittinerklostret. Der havde han været et års tid, og ligeså længe varede hans næste ansættelse i Kassubien, hvor han havde vikarieret i to kirkesogne. Derfra drog han til Øst-rig og var et halvt år sognepræst i Herzogburg. Efter eksamination blev han bedømt til at være egnet til præsteembede og kort efter indstillet til en ledig stilling i Tamsweg, hovedbyen i Lungau, sydøst for Salzburg, ved floden Mur, grænsende til Steiermark og Kärnten, i luftlinie over 100 km fra Salzburg. I november blev hans ansættelse konfirmeret og han indsat i sit embede.⁴

I Salzburg optrådte han under navnet *Theodor Hörman*. Dette navn optræder herefter hyppigt i konsistoriets protokoller, i forbindelse med flere klagesager. De første klager indløb allerede i begyndelsen af 1618, da han åbenbart kom i modsætningsforhold til de lokale embedsmænd og gang på gang blev beskyldt for ikke at have taget sine egne embedspligter alvorligt. I maj 1618 blev han på grund af beskyldninger for utugt for en tid suspenderet fra sit embede. Han blev indkaldt til forhør, da fik han absolution og kunne atter overtage sit embede. Han ønskede

2. Helk 1966, s. 363; Helk 1987, s. 221. Om studierne i Köln: Stadtarchiv Köln, Un. 979, f. 186v; 482, f. 290v.

3. Vello Helk, *Brødrene Kydius. Tre danske konvertitskæbner fra det 17. århundrede* (Kirkehistoriske Samlinger, 7. rk., 5. bd., 1965, s. 479).

4. Hvor der ikke er nævnt andet, stammer alle oplysninger om Ginchel fra konsistoriets forhandlingsprotokol (Konsistorialarchiv Salzburg).

dog ikke at vende tilbage og foretrak at tage sin afsked, ville heller ikke fungere, indtil hans efterfølger var fundet. Derfor indvilgede konsistoriet i, at han måtte afgå straks. Der var problemer i forbindelse med hans løn, men omsider fik han en ordning i stand. Han følte sig forulempet og ønskede at stævne den person, der havde bagtalt ham for utugt; konsistoriet frarådede dog dette.⁵

I november 1618 optræder Hörman blandt ansøgerne til et andet præsteembede. Han blev eksamineret og klarede det fint, men fik ikke stillingen. I januar 1619 var han heldigere, da han kandiderede til en ledig stilling i Reith ved Brixlegg i Tyrol, i det modsatte sydvestlige hjørne af ærkestiftet. Han blev eksamineret i spørgsmålet om tyrannmordets lovlighed og svarede godt. Til embedet i Reith skulle tillige knyttes dekanatværdighed; også dertil ansås han for særdeles egnet. Hans nærmeste overordnede var ærke diakonen i Chiemsee.

Det første år synes at være forløbet uden problemer, og han indberettede midt på året, at alt i hans dekanat gik vel. Men i begyndelsen af 1620 blev han atter stævnet for konsistoriet i Salzburg. Beskyldningen mod ham gik ud på, at han havde billiget, at en præst ved navn Johann Hübner i hans dekanat var blevet arresteret af den verdslige myndighed, beskyldt for drabsforsøg, dog løsladt, efter at den angrebne var kommet sig. Ved forhør viste det sig, at den pågældende præst havde været i konflikt med flere. Han blev sendt hjem med den formaning, at han skulle passe sit embede, især afholde sig fra fuldskab og undgå at komme sammen med en navngiven kvinde.⁶

I september samme år foreslog den danskfødte råd Kydius, at dekanen skulle irettesættes på grund af sin passivitet ved Johann Hübners fængsling. Også Hörmans egen vandel gav anledning til alvorlige bemærkninger. Det blev ham adskillige gange pålagt, at han skulle holde øje med præsternes konkubinater. Det endte med, at han ved årsskiftet 1620/21 blev afsat som dekan.

I maj 1621 omtales en sigtelse gående ud på, at han havde besvangret en kvinde ved navn Magdalena Redlich, i oktober behandledes kvindens klage og Hörman stævnedes for konsistoriet, hvor sagen blev behandlet i januar 1622. Hörman sagde, at den pågældende kvinde havde

5. Valentin Hathayer, *Chronik des Marktes Tamsweg, Lungau, Salzburg* (1955), oplyser kun, at 1617 forekommer Theodor Hermann som præst i Tamsweg, i øvrigt ved man ikke mere om ham (s. 204).

6. Muligvis den samme, der nævnes hos Matthias Mayer, *Der Tiroler Anteil des Erzstums Salzburg*, 10 (1936), s. 134. Han var 1623-25 medhjælper i Scheffau, kom 1625 til Kirchberg, havde været præst i 11 år, meget stridbar, havde måttet tage to gange som pilgrim til Rom, fordi han havde stukket en mand ihjel.

tjent ham i $\frac{3}{4}$ år, men var nu løbet bort. Han benægtede på det bestemteste at have haft hende til konkubine, heller ikke havde han lovet hende hverken 100 eller 300 gylden på grund af besvangring. Han havde også haft en pige ved navn Else Hüberen, der havde stukket ild på præstegården og bestjålet ham, hvorefter hun løb bort med karlen. Han indrømmede at have behandlet hende hårdt, men afviste at have besvangret hende og antydte, at denne beskyldning var en hævnakt. Ligeledes tilbageviste han nogle andre beskyldninger, som åbenbart stammede fra samme kilde, nemlig at have spist kød i fastetiden, at have spist før messe og ikke at have bedt til fastsatte tider.

Hörman havde også haft en kontrovers med den nye dekan og forklarede, at denne havde sagt, at han ikke ville lade nogen luthersk præst, der spiste kød om lørdagen, forrette gudstjeneste, hvorpå han i harme havde betegnet dekanen som løgnagtig. Det var kommet til klammeri, men han nægtede at have slået. At han ikke var kommet på hr. Perminers stævning forklarede han med, at han havde været optaget af sin embedsgerning, og anførte, at han havde undskyldt sig.

Konsistoriet besluttede, at han skulle tage hjem og passe sit embede, indtil han atter blev tilkaldt, og da skulle han ufortøvet give møde. I løbet af 1622 forekommer Theodor Hörman flere gange i konsistoriets forhandlingsprotokol. Blandt andet klagede han over sin kapellan Georg Diemer og fik lov til at udskifte ham med en ny. Men efterhånden var han åbenbart træt af alle besværligheder og ansøgte derfor i begyndelsen af 1623 om sin afsked, idet han foregav at ville studere kanonisk ret ved et eller andet universitet. Det blev også bevilget, idet han dog skulle sørge for, at embedet blev overdraget på ordentlig vis, alle kreditorfordringer betalt. I april fik han sit testimonium, og det blev oplyst, at den konkubine, med hvem han havde et barn, ikke havde anmeldt nogen krav.

Godt seks år efter, i juni 1629, dukker han atter op som kandidat til et præsteembede i samme stift, nemlig i Nieder Dietfurth. Det oplyses ved denne lejlighed, at han tidligere havde studeret i Köln og været sognepræst i Reith, men intet om hans eventuelle mellemliggende studier. Konsistoriet indrømmede, at Hörman var mere lærd, men anså dog den anden kandidat for bedre egnet til denne stilling. I oktober konkurrerede han med fire andre om et embede i Tiffen i Kärnten og betegnes da som medhjælper i Reicherstorf. Konsistoriet indstillede ham til embedet, men biskoppen ønskede ikke den fremmede fugl, men foretrak en ansøger, selv om denne, udgået af det biskoppelige seminar, i lærdom på ingen måde kunne måle sig med Hörman. Han forsøgte sig endnu et par gange, men det blev efterhånden klart, at han var uønsket som

præst. Han virkede i nogen tid som adjunkt, længst i Hallein syd for Salzburg. Der var stadig problemer. I november 1629 blev indberettet, at han levede smudsigt. Det blev ham pålagt at holde mere orden og navnlig klæde sig ordentligt. I Hallein kom han i august 1630 i konflikt med sin dekan, der havde brudt ind på hans værelse og ladet ham indespærre. Dekanen undskyldte sin handlemåde med, at der var kommet røg ud af Hörmans værelse, og da han frygtede brand, havde det været nødvendigt at bryde ind gennem vinduet, men da Hörman havde beskyldt ham for tyveri af sine penge, havde han ladet ham indespærre en dag. Dekanen fik en irettesættelse og blev formanet til at behandle sine undergivne bedre. Hörman havde dog fået nok og anmodede derfor om sin månedsløn, som dekanen havde tilbageholdt, idet han havde fattet den beslutning at indtræde i dominikanerordenen. Derefter forsvinder han ud af billedet.

Den danske præst har åbenbart været en uregerlig sjæl, lærd, men ikke så nøjeregnende med de forskellige religiøse forskrifter. Han havde svært ved at indordne og tilpasse sig, hans ansættelser blev kun kortvarige. Det er svært at forestille sig ham underkaste sig klostertugten.

2. Niels Hermansen van Ginchel i Rom

Med oprettelsen af *Congregatio de Propaganda Fide* 1622 kom hele den katolske kirkes missionsarbejde i faste rammer. Hvad der hidtil var blevet overladt til enkelte ordener eller kolonimagter, skulle nu koordineres og overvåges, således at indbyrdes stridigheder blev undgået og misbrug forhindret.⁷

Propagandakongregationen blev oprettet 6. januar 1622. Den bestod af 13 kardinaler og tre prælater med en sekretær. Det første møde blev afholdt 14. januar, og allerede dagen efter udgik der en rundskrivelse til alle pavelige nuntier med opfordring om at indsende rapporter om religionstilstanden og indkomme med forslag om, hvordan man bedst kunne drive mission i deres område.

Gennem en årrække havde den nordiske mission haft sit udgangspunkt i Polen og sorterede da nærmest under den pavelige nuntius i dette land. I begyndelsen skyldtes dette Polens nære tilknytning til Sverige, både geografisk set og gennem kong Sigismund. Indtil Sigismunds nederlag ved Stångebro havde hovedvægten ligget på den katolske mis-

7. Om denne kongregations oprettelse og virksomhed, se: Acta SC de Propaganda Fide Germaniam spectantia. Die Protokolle der Propagandakongregation zu deutschen Angelegenheiten 1622-1649, herausgegeben von Hermann Tüchle. Paderborn 1962.

sion i Sverige, men derefter rykkede Danmark-Norge frem i billedet. Den norskfødte jesuit Laurentius Nicolai Norvegus, der i en lang årrække virkede i den katolske missions tjeneste, opholdt sig stadig i jesuiternes polsk-litauiske ordensprovins, men hans tid var snart omme – den 5. maj 1622 døde han i Vilna.⁸

Norvegus havde påbegyndt sit missionsarbejde som ung konvertit i Louvain, hvor han indtrådte i jesuiterordenen. Han omvendte nogle landsmænd, deriblandt sin egen fader. Nu flyttedes tyngdepunktet for den dansk-norske mission tilbage til de egne, hvor den norske jesuit havde virket i sin ungdom.

Opgaveområderne blev fastlagt ved et møde i marts. Danmark og Norge blev lagt under den pavelige nuntius i Bruxelles, hvorfra man ad søvejen let kunne nå de pågældende lande. Hertugdømmerne hørte derimod under hans kollega i Köln, hvad der forudsatte et vist samarbejde, men Sverige forblev under den polske nuntius.⁹

Det årelange missionsarbejde blandt danske elever ved de nordiske seminarier i Olmütz, Vilna og Braunsberg var ikke forblevet uden frugt, men den var ikke af større omfang. De konvertitter, der ikke vendte hjem, blev spredt for alle vinde. En stor del af dem blev slet ikke præster, men foretrak at studere medicin eller retsvidenskab.

Det traf sig dog således, et netop ved Propagandakongregationens oprettelse opholdt sig i Rom en dansk konvertit, der straks benyttede lejligheden til at anmode den om at gøre noget for sit hjemland. Længe kendte man kun denne mands fornavn og patronym: *Nicolaus Hermanni* eller *Niels Hermansen*, som han har heddet på dansk, men et bønsskrift i Propagandakongregationens arkiv afslører, at han hed *van Ginchel* til efternavn. Han var altså også søn af den hollandskfødte købmand og rådmand Herman van Ginchel i Aalborg. Hans broder *Theodor (Didrik)* havde studeret i Köln, Braunsberg og Vilna og var på dette tidspunkt præst i Salzburgs ærkestift. Niels oplyste, at han allerede som 7-årig var blevet sendt til jesuiterkonvikten i Köln. Der havde han boet sammen med en ærværdig og from gammel jesuiterpater, der engang havde sagt: *Nicolae tu convertes Danicam*. Disse ord havde den unge mand taget sig til hjertet, og han havde gjort sig anstrengelser for at efterleve denne forudsigelse. Han havde således studeret kontroverserne, men vanskelighederne var store og udgifterne ikke mindre. Derfor var han for ti måneder siden kommet til Rom for at søge om bistand. Propagandakongregationens oprettelse kom givetvis belejligt for ham.

8. Helk 1966, s. 368 f.

9. Acta, s. 23.

Der er bevaret to memorialer fra ham, begge fra begyndelsen af 1622. I disse anmoder han om hjælp til omvendelse af Danmark og Norge. Han henviste til, at begge riger i sin tid havde været meget katolske, både hvad deres daglige gudsyndelse og omvendelse af andre folk angik. Mens den første memorial er alment affattet, går han i den anden videre og skildrer tilstanden i mørkeste farver. Der var ingen præster og heller ingen almindelige katolikker. Når han selv skulle til skrifte og alters, måtte han rejse 40 italienske mil.

Efter skildring af sine egne genvordigheder som katolik fremkom han med sine forslag. Den største hindring var efter hans mening sproget, og det var derfor nødvendigt, at udsendte katolske præster sikredes underhold, indtil de havde lært sproget, hvad det var lettest for tyskere at lære. Dernæst kunne arbejdet lettes med en bog, hvori den katolske lære blev forklaret og den kætterske gendrevet. Ginchel kendte et passende sted, hvor bogen hemmeligt kunne trykkes, og siden skulle den udsprede i nogle tusinde eksemplarer – da kunne man regne med umådelig store resultater.

På grund af de sproglige problemer foreslog Ginchel, at der blev oprettet et seminar, hvor egnede folk fra Danmark-Norge kunne uddannes til præster, således at de blev i stand til at hjælpe deres fædreland. Han lovede endog, hvis hans forslag blev bifaldet, at finde et egnet og billigt sted, hvor man kunne udrette mere for 1000 gylden end i Rom med 5-6000.

Til sidst kom supplikanten ind på det vigtigste spørgsmål – udsigterne for kongens omvendelse. Dertil bemærkede han kort, at med henblik på kongens eller i det mindste den unge prins' overgang til katolicismen skulle alt nøje undersøges og alle muligheder iagttages.¹⁰

Disse memorialer har sikkert ikke været de første henvendelser fra Ginchels side, navnlig når man tager i betragtning, at han allerede i tre-kvart år havde opholdt sig i Rom. Når den pavelige nuntius i Bruxelles Giovanni Francesco Guidi di Bagno allerede den 5. februar gav en kort oversigt over religionstilstanden i Danmark-Norge, kan det næppe være et svar på cirkulæret af 15. januar, men snarere foranlediget af et tidligere brev fra den pavelige statssekretær, kardinal Ludovisi, navnlig når der i nuntius' brev henvises til et brev af 18. december 1621. Gennem ærkehertug Albrechts forskellige udsendinge havde nuntius erfaret, at der kun var ganske få katolikker i Danmark-Norge og disse tillige berøvet enhver åndelig bistand. De fleste adelige var fra lutherdommen

10. Propagandakongregationens arkiv, Rom, Scritt. Rif. 382 (Memoriali 1622), f. 24r, 27v, 53.

gået over til calvinismen, og folket, navnlig i Norge og på omliggende øer, vidste knap, hvad religion var, idet de levede i overtro og trolddom. De kunne hjælpes ved missionærer, der imidlertid meget lettere kunne hverves i Polen, nemlig blandt flygtninge fra Sverige, da deres sprog blev forstået i Danmark-Norge, hvad man ikke kunne sige om det flamske. Der var dog nogen handel mellem Antwerpen og Danmark. Den biskoppelige vikar havde sagt, at man i hans stift nok kunne finde en præst, der ville være parat til at drage til Danmark for at indhente oplysninger om forholdene, men også dette lod sig sikkert bedst ordne fra Polen. Endelig gik nuntius ind for, at man uddannede nogle unge mænd fra Danmark-Norge ved katolske kollegier, og med dette formål for øje lod de antwerpenske købmænd skaffe nogle egnede emner fra disse lande.

Dagen før dette brev var afgørelsen allerede faldet i Rom. Propagandakongregationen besluttede på grundlag af Ginchels første memorial at skrive til nuntius med ordre om at sende tre-fire egnede prædikanter til Danmark. Deres hovedopgave skulle være at indhente oplysninger om religionstilstanden i landet. Dette brev afgik imidlertid først den 13. marts, og meddelelse herom er påført den anden memorial. Kort forinden, den 8. marts, havde Propagandakongregationen ved sit tredje møde endelig fastlagt, at Danmark-Norge hørte under nuntius i Bruxelles.

I brevet til nuntius Bagno afviste Propagandakongregationen forslaget om, at den påtænkte mission skulle udgå fra Polen. Efter at have hørt redegørelser fra kardinal Zollern og en dansker, antagelig Ginchel, havde man besluttet, at tyskere eller flamlændere var de bedst egnede. Dermed var sagen afgjort, og i et brev af 16. april tog nuntius beslutningen til efterretning, lovede at udføre den efter bedste evne.

Gennem denne beslutning havde Ginchel nået sit foreløbige mål. Hjælpen fra den romerske kirke var i sigte, og i næste omgang gjaldt det om at sikre støtte også fra den store katolske magt Spanien. Allerede den 25. april besluttedes det i Propagandakongregationen at anmode paven om at forsyne danskeren med et brev til den spanske konge og tillige med penge til underhold. Man ville også bede kardinal Ludovisi om et brev til nuntius til gunst for et seminar for Danmark-Norge.¹¹ Den 6. juni anbefalede Propagandakongregationen Ginchel til den spanske ambassadør grev Monterey og bad denne om at tage danskeren med på sin forestående rejse til Madrid og bistå ham ved hoffet.¹² To dage senere udfærdigedes pavebrevet til supplikanten. Af dette brev fremgår, at

11. Acta, s. 24.

12. Propagandakongregationens arkiv: Lettere volg. della S.C., vol. 2, f. 9v.

han var udset til at følge missionærer til Danmark-Norge, en nærliggende tanke, hvis udførelse hidtil dog ikke har kunnet bekræftes. Det kom til missionsforsøg, men uden hans medvirken.¹³

Pavebrevet er også det sidste kendte spor af katolikken fra Aalborg, der følte sig kaldet til at føre sit land tilbage til katolicismen. Måske kan spanske arkiver give videre oplysninger om denne ejendommelige person, hvis kortvarige optræden i Rom antagelig har spillet en væsentlig rolle ved iværksættelse af et katolsk missionsfremstød Danmark-Norge. Ligesom sin bror i Østrig forsvinder han imidlertid i historiens mørke.

De havde flere yngre søskende, der gjorde karriere i Danmark. Der kan nævnes broderen Herman, der blev student 1621 og virkede som rektor i Vejle, hvor han døde allerede 1627. Broderen Christen, født 1598, blev 1630 rådmand og 1643 borgmester i Aalborg.¹⁴

Summary:

Two Danish convert brothers from Aalborg at the beginning of the 17. Century

From Aalborg came two convert brothers: Theodor (Didrik) and Nicolaus (Niels) van Ginchel. Theodor was educated at the University of Cologne and was a Papal Scholar in Braunsberg and Vilnius 1607-10. In 1617 he entered office as a priest in the archbishopric of Salzburg. He had many problems, changed parish and had to resign 1623, because he had made a woman pregnant. In 1629 he returned and applied for office as a priest. He worked for some time as a curate, but had new problems and decided to become a Dominican. Nothing more is known of him.

The second brother turned up in Rome in connection with the foundation of the *S. Congregatio de Propaganda Fide* 1622. In two memorials he described the current state of the Roman Catholic Church in Denmark and Norway as most deplorable, stating that immediate measures would have to be taken to remedy the situation. He put forward different proposals, among others the establishment of a special seminary for training Danish and Norwegian students who wished to or

13. Om disse, se E. Molland, Det jesuitiske missionsforsøg i Danmark 1623-24; Bjørn Kornerup, Den danske beretning om det katolske missionsforsøg 1623-24 (Kirkeh. Saml. 7.r. I., 1951-53). En samlet behandling hos Oskar Garstein; Rome and the Counter-Reformation in Scandinavia. The Age of Gustavus Adolphus and Queen Christina of Sweden 1622-1656, Leiden 1992.

14. J.H. Tauber, Embedsmænd i Aalborg, s. 126; tillæg III, s. 6.

could be induced to become Catholic priests. His proposals were discussed at the sessions of the Propaganda; the final decision included an intended mission to Denmark and Norway, falling within the authority of the Apostolic Nuncio to Brussels. At the end of April 1622 the Dane was dispatched to Spain to procure the help of the Spanish King. This is the last sign of life from him.